

иска да имъ натоварять и духовнѣ-тѣ си власть. По тѣмъ причинѣ тѣи забрахъ да нарушявать и да унищожявать независимость-тѣ на Българскѣ-тѣ Јерархѣ, коѣто благочестивый царь Борисъ основа и постави независимѣ, както отъ Царегр. Патріархъ, тѣй и отъ Римъ-Папѣ, и която ся задържа дори до само-то паданіе на Българіѣ подъ Византійскѣ власть. А за да си постигнѣтъ това намѣреніе, Гърци-ти трѣбваше да махнѣтъ Българскый языкъ изъ черквы-ты, да затривать Българскѣ-тѣ книжевность и да гонять нейны-ты защитницы еѣще тѣй, както Римъ-Папа гоняше Славянскы-ты (Българскы-ты) книги и Священницы изъ черквы-ты въ Моравіѣ, спорядъ както видѣхме за това въ врѣмя-то на седмъ-тѣхъ почетницы.

И тѣй Българе-ти, притѣсенени и угнѣтени както откъмъ гражданскѣ странѣ, тѣй и отъ духовнѣ, едвамъ можяхъ вече да тѣрпять тяжело-то гърцко иго. На това отгорѣ народно-то ни прѣданіе, което въ память-тѣ народнѣ е свѣрзано съ възрожденіе-то на Българско-то царство въ XII вѣкѣ, казва, че въ това усилно врѣмя живѣлъ ѣвъ Търново Св. Иванъ, Българскый Патріархъ, който съ голѣмо нетѣрпѣніе гядалъ озлобленіе-то на Българы-ты отъ Гърцкѣ странѣ; заради това той непрѣстанно проливалъ сълзы и молилъ ся Богу да избави Българскыя народъ отъ Гърцко-то робство. И тѣй въ единъ день, додѣто ся молилъ тоя светецъ, явилъ му ся Св. Великомученикъ Димитрій и му казалъ: „Поменѣ Богъ домъ и родъ царей Българскыхъ и